

Να αποσυρθεί τώρα το νομοθετικό τερατούργημα για τα εργασιακά!

Η κυβέρνηση της ΝΔ, με το νέο νομοθετικό τερατούργημα για τα εργασιακά, σαρώνει όποιο εργατικό δικαίωμα άφησαν όρθιο οι προηγούμενες κυβερνήσεις στα χρόνια της κρίσης και των μνημονίων. Με το νομοσχέδιο επιχειρείται μια ακόμα «τομή» στην αντεργατική επίθεση, αφού επιχειρείται η νομιμοποίηση της εργοδοτικής αսυδοσίας και της εργασιακής ζούγκλας. Συνοπτικά, οι βασικές προβλέψεις του νομοσχεδίου αφορούν:

- Την **καθιέρωση 10ωρης δουλειάς χωρίς πρόσθετη αμοιβή**, με άξονα την «διευθέτηση του χρόνου εργασίας» (βλ. και ν. 3986/2011), που θα επιβάλλεται με ατομικές συμβάσεις, ακόμα και αν το συνδικάτο στον χώρο έχει εκφράσει τη διαφωνία του. Επιπλέον, ο χρόνος διαλείμματος δεν αποτελεί χρόνο εργασίας ενώ προβλέπεται ότι οι μερικώς απασχολούμενοι θα πρέπει να παράσχουν πρόσθετη απασχόληση όχι συνεχόμενα στη βάρδια τους, αλλά ακόμα και αν μεσολαβεί κενό.
- Την **αύξηση των υπερωριών σε 150 ώρες ετησίως** (που σε “επείγουσες συνθήκες” μπορεί και να ξεπερνιέται), την οποία μπορούν να την επιβάλλουν μονομερώς οι επιχειρήσεις. Για αυτές τις επιπρόσθετες ώρες, η αμοιβή θα προσαυξάνεται κατά 40% (αντί για 60% μέχρι σήμερα).
- Την **επέκταση της δουλειάς την Κυριακή** (μετά τις 32 Κυριακές το χρόνο που «δώρισε» ο ΣΥΡΙΖΑ στους εμποροϋπαλλήλους) σε «δυναμικούς κλάδους», όπως μεταφορές, logistics, κέντρα δεδομένων, λιμάνια, κλπ. Καταρρέει με πάταγο το παραμύθι των «καλοπληρωμένων θέσεων εργασίας με δικαιώματα» για τους εργαζόμενους στους κλάδους σε ανάπτυξη, το οποίο προβάλλεται έντονα στα πανεπιστήμια.
- Το **παραπέρα χτύπημα του απεργιακού δικαιώματος**. Εφόσον θεωρείται λίγο ότι πλέον για να προκηρυχθεί μια απεργία χρειάζεται το 50% + 1 των οικονομικά ενεργών μελών σε ένα πρωτοβάθμιο σωματείο (νόμος ΣΥΡΙΖΑ), η ΝΔ προωθεί την υποχρέωση λήψης απόφασης με ηλεκτρονική ψηφοφορία και παράλληλα την υποχρέωση του συνδικάτου να εξασφαλίζει «τουλάχιστον το ένα τρίτο της συνήθως παρεχόμενης υπηρεσίας κατά τη διάρκεια απεργίας σε επιχειρήσεις δημόσιου χαρακτήρα ή κοινής ωφέλειας», δηλαδή να εργάζονται σχεδόν όλοι οι εργαζόμενοι τη μέρα της απεργίας. Παράλληλα, η περιφρούρηση της συνιστά «παράβαση που θα οδηγεί με δικαστική απόφαση στη διακοπή της απεργίας».
- Το **ηλεκτρονικό φακέλωμα κάθε συνδικαλιστικής δραστηριότητας**, ως προϋπόθεση για να μπορούν τα συνδικάτα να διαπραγματεύονται και να υπογράφουν Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας ή να προκηρύσσουν απεργίες. Παράλληλα, οι **εκλογές ανάδειξης των συνδικαλιστικών οργάνων θα γίνεται ηλεκτρονικά**, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την υποβάθμιση των συλλογικών διαδικασιών και τις παρεμβάσεις της εργοδοσίας στην ελεύθερη άσκηση του εκλογικού δικαιώματος. Επιπλέον, **διευκολύνεται η εκδίωξη της συνδικαλιστικής δράσης** αφού «η απόλυση συνδικαλιστή θα επιτρέπεται για σπουδαίο λόγο...» και καταργείται η Επιτροπή Προστασίας Συνδικαλιστικών Στελεχών.

- Την **απελευθέρωση των απολύσεων**. Πλέον, ακόμα και αν κηρυχθεί δικαστικά άκυρη μια απόλυση, ο εργοδότης δεν υποχρεούται να επαναπροσλάβει τον απολυμένο, αλλά αντί αυτού να καταβάλει μια αποζημίωση (3 έως 24 μηνιάτικα), που σε ορισμένες περιπτώσεις, εκτός από την ανεργία σηματοδοτεί και χρηματικές απώλειες. Επιπρόσθετα, μονιμοποιείται η πρακτική των «αναστολών εργασίας» λόγω της πανδημίας και αποδυναμώνεται το Σώμα Επιθεώρησης Εργασίας.
- Τη **γενίκευση της τηλεργασίας**, που σημαίνει σε συνδυασμό με τα προηγούμενα, διαθεσιμότητα όποτε και από όπου βρίσκεται ο εργαζόμενος, και παράλληλα χωρίς την υποχρέωση του εργοδότη να παρέχει τον αναγκαίο εξοπλισμό και να καλύπτει το όποιο κόστος.

Οι ανατροπές στους όρους εργασίας δεν είναι άσχετες με τις προωθούμενες αλλαγές στην Ανώτατη Εκπαίδευση, όπου επιταχύνονται το «χτίσιμο» του επιχειρηματικού πανεπιστημίου και η διαμόρφωση ενός ευέλικτου επιστημονικού δυναμικού χωρίς δικαιώματα, μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια. Για παράδειγμα, γενικεύονται στα ιδρύματα η τηλεργασία, η ηλεκτρονική και οι εργασιακές σχέσεις «πολλών ταχυτήτων». Η πολυκατηγοριοποίηση των πτυχίων και οι αλλαγές στα προγράμματα σπουδών, δίνοντας έμφαση στις δεξιότητες, οδηγούν κάθε απόφοιτο να κυνηγάει πιστοποιήσεις και καταρτίσεις προκειμένου να διαμορφώσει τον «ατομικό φάκελο προσόντων» του. Αυτή η ατομική διαδρομή θέλουν να καταλήγει στην ατομική διαπραγμάτευση εργαζόμενου – εργοδότη, η οποία προβλέπεται από το νέο νομοσχέδιο για τα εργασιακά.

Η συνδικαλιστική δράση στα Πανεπιστήμια αντιμετωπίζει την ενίσχυση της καταστολής, τις προσπάθειες αντικατάστασης των συλλογικών διαδικασιών και της ζωντανής συζήτησης από στείρες ηλεκτρονικές διαδικασίες, μέτρα που στηρίζονται από τις δυνάμεις της πλειοψηφίας της ΠΟΣΔΕΠ. Οι τελευταίες λειτουργούν ως «λαγός» της κυβέρνησης, φτάνοντας στο σημείο να υποστηρίζουν ότι η ομοσπονδία δεν έχει δικαίωμα να προκηρύξει απεργία.

Η ΔΗΠΑΚ καλεί τους πανεπιστημιακούς, τους φοιτητές, το προσωπικό των πανεπιστημίων να κλιμακώσουν την πάλη τους, μαζί με όλους τους εργαζομένους, με στόχο την απόσυρση αυτού του νομοθετικού τερατουργήματος. Δεν πρέπει να διαγράψουν ως περασμένα τα υπόλοιπα αντεργατικά εκτρώματα, που κατόντησαν σπάνιο εύρημα τον σταθερό εργάσιμο χρόνο, που χτύπησαν τη συλλογική οργάνωση και πάλη, που έπληξαν το απεργιακό δικαίωμα, έκαναν «φύλλο και φτερό» το 8ωρο, διέλυσαν την Κοινωνική Ασφάλιση κ.ο.κ. Σήμερα, με την αλματώδη ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας, δεν αποτελεί πρόοδο ο εργασιακός μεσαίωνας, αλλά ο σταθερός ημερήσιος εργάσιμος χρόνος, το 7ωρο – 5ήμερο – 35ωρο και η πλήρης κάλυψη των σύγχρονων λαϊκών αναγκών.

ΔΗΠΑΚ ΑΕΙ, Μάης 2021